

не мога: болнава съмъ. Намѣрихъ хубаво ядене и прѣядохъ, та ми е лошо . . .

— А какво ядене?—любопитно запитала Повлекана, която отъ дългия пжтъ била прѣмалѣла отъ гладъ.

— Медецъ намѣрихъ.

— Медецъ? — запитала Повлекана. Охъ, колко бихъ желала и азъ да си хапна! . . .

— Ако искашъ, мога да те заведа, казаха Хитруша-Лисана.

— Слушай, миличка,—продължила тя,—тукъ на близу живѣе единъ селянинъ, добъръ човѣкъ. Ще идемъ у него—тамъ яжъ медецъ на воля.

На Повлекана потекли лигитѣ, а Хитруша-Лисана друго мислѣла, — че ще ѝ даде единъ медецъ, та да го помни, додѣто е жива.

Тръгнаха двѣтѣ и право въ двора на селянина. Селянинътъ билъ дърводѣлецъ. На двора той билъ повалилъ единъ пнъ, въ който билъ забилъ два клина да го цѣпи. Въ това врѣме той полегналъ да си поспи. На разцѣпления пнъ зѣла дупка. Хитруша-Лисана завела мечката до него и дума:

— Тукъ е, бабо, медаца. Заври си муцуната въ дупката, ама по-дълбоко . . . Само помни: не се лакоми много да ядешъ—отъ него още ме боли стомаха.

— Не бой се, кумице, азъ си зная мѣрката, обидено отговорила Повлекана.

Като казала това, тя сторила тъй, както ѝ казала лисицата: заврѣла дълбоко въ цѣпката не само муцуната, но и прѣднитѣ си лапи. А лисицата изтеглила клиноветѣ, и Повлекана била заклѣщена. И заревала силно тя отъ болки и ядъ. Отначало тя замолила лисицата да я освободи, ала Лиса не само не направила това, ами почнала и да ѝ се смѣе. Тогава Повлекана почнала да се дърпа, да драше съ заднитѣ си крака и надала такъвъ ревъ, че дърводѣлецътъ се събудилъ, изкочилъ вѣнъ и видѣлъ уловената мечка. Хитруша-Лисана, като го видѣла, скрила се, а той отишълъ и повикалъ други селяни на помощъ.